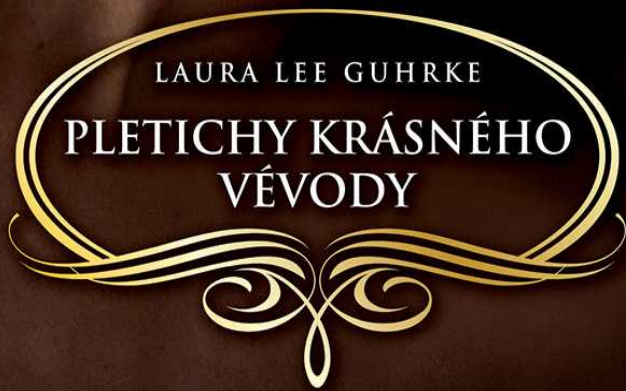

LAURA LEE GUHRKE

PLETICHY KRÁSNÉHO
VÉVODY

LAURA LEE GUHRKE
PLETICHY KRÁSNÉHO
VÉVODY

2013

Copyright © 2008 by Laura Lee Guhrke
Translation © 2013 by Květa Palowská
Cover design © 2012, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického original THE WICKED WAYS OF A DUKE,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2008,
přeložila Květa Palowská

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2013

ISBN 978-80-7303-857-1

Tuto knihu věnuji všem čtenářkám.
Vaše podpora a povzbuzení pro mne znamená víc,
než dovedu vyjádřit.
Děkuji.

I

Vévoda ze St. Cyres dále klesá do hlubin nemravnosti! Nahlíží na dobročinných plesech dámám pod sukně? Jsme zděšeni!

Městský věstník, 1894

Slečna Prudence Bosworthová by na zmíněnou událost měla jiný názor než tvůrci společenské rubriky místních novin, nicméně během samotného večera netušila, co o skandálu napíše škrabalové zdejšího bulvárního plátku, a měla příliš práce, než aby se o to starala. Nepřístojnosti vévodů, mravných či nemravných, ji nezajímaly.

Už týdny se svými švadlenami v salonu madam Marceauové usilovně šila róby pro elegantní mladé dámy, které přicházely do Londýna, aby se účastnily společenské sezony, a u jedněch z těchto šatů bylo právě potřeba poopravit obrubu. Kdyby lady Alberta Denvilleová alespoň stála klidně!

„Pospěšte si, Bosworthová!“ Lady Alberta sebou netrpělivě cukla, vyškubla světlé hedvábí z perlové ozdoby, kterou Prudence držela v prstech, a přitom látku roztrhla. „Nemůžete sebou víc hodit?“

Prudence seděla na bobku a polekaně zírala na nově vzniklou škodu. A to už byla s opravou téměř hotová! Odhrnula si vlhké vlasy z čela a sáhla do košíku se šitím pro zlatou nit a nůžky. „Vynasnažím se, milostpaní,“ zahuhlala v úsilí zachovat ovzduší pokorné, uctivé podřízenosti patřičné jejímu postavení.

„Snaha nestačí! Vévoda ze St. Cyres si u mě zamluvil příští tanec, přichází nejdůležitější chvíle mého života. Jak jistě víte, právě se vrátil z Itálie a rozhlíží se po nevěstě.“

Prudence nevěděla a bylo jí to celkem jedno. Tenhle ples představoval první významnou společenskou událost sezony, předchozích několik dnů probíhaly vyčerpávající přípravy a sotva měla čas na jídlo nebo odpočinek. Nedostatek jídla jí ani tak nevadil. Jako mistrová v elegantním londýnském módním salonu si velmi dobře uvědomovala své kypré tvary a odjakživa se snažila zhubnout. Spánek však byl jiná záležitost. Toužila odejít domů, do svého útulného bytu na Little Russell Street, a zalézt do postele, ale věděla, že odpočinek bude muset nejméně dvanáct hodin počkat. „Ano, milostpaní. Samozřejmě.“

Podlézavé řeči však lady Albertu neuklidnily. Mladá dáma popuzeně vzdychla, založila si ruce v bok, podupávala saténovým střevíčkem a soptila: „Nechápu, proč se něco takového musí přihodit zrovna mně! Nejdříve mi ten nemotorný trouba sir George Laverton přišlápne báječné šaty a roztrhne je. A pak zjistím, že mi hodili na krk nejpomalejší švadlenu, jakou v salonu mají!“

Zmíněná švadlena dospěla k závěru, že má na krku nejprotivnější debutantku. Škoda jen, že to nemůže říci. Prudence semkla rty, připomněla si, že sebeovládání pomáhá posilovat charakter, a šla tak rychle, jak uměla.

„Jestli kvůli vaší neschopnosti zmeškám valčík a ztratím u Rhyse šanci,“ pokračovala mladá dáma, „madam Marceauová se to dozví!“

Prudence se strachem sevřelo hrdlo. Postavení mistrové dosáhla po jedenácti letech tvrdé dřiny, a stačí jedině nelichotivé

slovo lady Alberty a může bez okolků přijít o místo! Lord Denville patřil k nemnoha šlechticům schopným platit účty okamžitě a k jeho dcerám přistupovala madam Marceauová jako k nejmávanějším klientkám. Prudence se v pevném korzetu co nejméně nadechla a snažila se uklidnit. „Ano, milostpaní.“

Do jejího zorného pole vstoupila další hedvábná sukně. „Počítáš, že si tě St. Cyres vezme, vid', Alberto?“ ozval se rozesmátý ženský hlas, v němž Prudence postřehla nádech zlomyslnosti. „Od známosti rovnou do manželství, a to díky jedinému valčíku! Trochu předčasná úvaha, nemyslíš?“

„Rozhodně mám větší šanci, že ho získám, než všechny ostatní, Helen Munroová, a ty to víš. Naše rodiny vlastní sousední panství a známe se celý život.“

„Celý tvůj život, to jsi chtěla říct. Nemáš dojem, že jsi pro St. Cyrese trochu mladá? Je mu třiatřicet, drahoušku, a tobě sotva dvacet. Pro něj jsi ještě dítě!“

„Nesmysl! Pravdou je, že když odešel, bylo mi teprve osm, ale jako dítě už mě rozhodně nevnímá. Vždyť mě požádal o valčík, jen mě znovu spatřil! To nepochybně o čemsi svědčí!“

„Jistě!“ připojila se k rozhovoru další žena. „Je doma sotva týden a už si zjistil výši tvého jmění!“

„Však jej také bude potřebovat do posledního centu!“ ujišťovala své společnice Helen Munroová. „St. Cyres rád žije na vysoké noze a říká se, že vězí po uši v dlužích. Zdědil sice po strýci titul, ale ten ho před věřiteli nezachrání. Starý vévoda dlužil desetkrát víc než on a majetek je v troskách. My s Munroem pobýváme každé léto u lorda a lady Tavistockových v Derbyshiru, a viděla jsem na vlastní oči, v jak žalostném stavu se nachází hrad St. Cyres. Hotová ruina! Bůhví, jak jsou na tom ostatní vévodská sídla!“

„Winter Park vypadá velmi dobře,“ podotkla lady Alberta. „Bydleli bychom samozřejmě tam, protože panství St. Cyres sousedí s naším. A pokud jde o dluhy, s těmi se potýká většina

šlechticů. S výjimkou mého otce, samozřejmě. Ten peníze hromadí.“

„Přesně tak, a v Londýně se zase hromadí spousty amerických dědiček, které by vévodu rády získaly, a jejich otcové mají mnohem víc peněz než vaši!“

„Američanek? Ty nemají vůbec žádné způsoby! Američanku by si Rhys za vévodkyni nikdy nevybral!“

„Americké dívky jsou ohromně okouzující!“

Lady Alberta se zatvářila neohroženě. „Já jsem mnohem šarmantnější než nějaká příšerná Američanka!“ Nešetrně kopla švadlenu do kolene. „Probůh, Bosworthová, vy ještě nemáte hotovo?“

„Ještě okamžik, milostpaní,“ odvětila Prudence a pevně stiskla látku v obavě, aby ji dívka znovu nevyškubla.

„Samozřejmě očekávám, že šaty budou stejně dokonalé, jako když jsem je oblékla poprvé. Jestli si opravy někdo všimne, pořádně vám zatopím za to, že jste mě uvedla do trapné situace...“

„Stále sekýrujete služky, Alberto?“ přerušil výstup pobavený mužský hlas za Prudencinými zády. „Vědomí, že se některé věci nikdy nezmění, člověka potěší!“

Místností zašuměly komentáře přítomných dam k nečekanému zjevení muže v jejich středu; tento přístěnek a sousední šatna totiž byly vyhrazeny výlučně ženám. Lady Alberta jim ale nevěnovala pozornost.

„Rhysi!“ přivítala ho nadšeně. „Kde se tu berete?“

„Hledám vás, jak jinak!“ odvětil, a třebaže Prudence nezvedla hlavu od práce, poznala, že vévoda během řeči přistoupil blíž. „Zatančíme si valčík, že? Nebo se mi o tom jen zdálo?“

„Kdepak, nezdálo!“ smála se lady Alberta. Ji vévodův příchod nerozladil. „Ale musíte odtud. Působíte tu rozruch!“

„Vážně?“ Zůstal stát vedle Prudencina kolene opřeného o podlahu. Na ruce jí dopadl jeho stín. Přestala šít a rychle na něj jukla. Vévodu totiž za celých osmadvacet let života ještě neviděla a tak troufalý šlechtic nutně probouzel zvědavost v každé ženě.

Zběžný pohled jí ale mnoho neřekl. Plynové lampy mu v těsném přístěnku svítily za zády a z vysoké postavy zbyla jen silueta jemného černého sukna, sněhobílého lnu a světlých vlasů.

Vrátila se k práci a s hrůzou zjistila, že jí vévoda širokými rameny stíní a připravuje ji o chabé světlo, při němž je nucena šít. Požádat ho, aby ustoupil, by však byla neslýchaná drzost, a Prudence nechtěla riskovat, že popouzením Albertina potenciálního budoucího manžela rozčílí mladou dámu ještě víc. Sklonila hlavu blíž k šití a pokračovala za zbývajícího nedostatečného světla, ale práce jí šla pomalu.

„Rhysi, musíte odejít,“ opakovala rozesmátá lady Alberta. „Dál tu zůstat nemůžete, jak dobře víte.“

„Proč ne?“

„Ještě není hotovo.“

„Tím spíš zůstanu. Navíc jsem vás v sále nemohl najít a byl jsem povzbuzován, abych si troufl zapátrat po vás v této ženské enklávě. I když se obávám, že jsem přišel pozdě, protože slyším první tóny Strausse.“

„Čeho?“

„Strausse, drahá,“ opakoval trpělivě. „Začali hrát valčík bez nás.“

Dívka pronikavě vykřikla hrůzou.

„Rozbíjet okenní tabulky není potřeba, Alberto,“ zasáhl okamžitě a Prudence se pro sebe usmála. Měla dojem, že gentleman zřejmě není do Alberty zamilován tak jako ona do něj.

„Je to jen valčík,“ pokračoval. „Zatančíme si jindy!“

„Mohli jsme si zatančit teď, ale tuhle Bosworthová není schopná provést jednoduchou opravu šatů!“

Prudencin úsměv zmizel. Přepadla ji touha píchnout Albertu jehlou do nohy. Jen neškodné malé bodnutí, říkala si. A pak se může stokrát omlouvat za neobratnost!

Vychutnávala si tu představu, ale věděla, že ji neuskuteční. Tahle dívka je dcerou bohatého hraběte a ona bezvýznamnou

švadlenou. Nemohla si dovolit riskovat zaměstnání kvůli chvilkovému uspokojení. Život občas bývá pořádně otravný.

Usilovně se snažila šití urychlit a poslat příšernou holku, ať si jde po svých. Dloubla gentlemana loktem do nohy, aby na sebe upozornila. „Promiňte, sire,“ řekla, aniž vzhledla, „mohl byste maličko ustoupit? Stíníte mi.“

Lady Alberta pobouřeně zasupěla. „Taková drzost!“

„Je trochu troufalá, že?“ Gentlemanův hlas zněl spíš pobaveně než rozčileně, ale jestli Prudence doufala, že unikne bez trestu, mylila se.

„Tohle je vévoda St. Cyres!“ prohlásila Alberta, jako kdyby byla Prudence příliš tupá a dosud nepochopila, o koho jde, a koplá do košíku se šitím, až se potřeby rozlétly po aubussonském koberci. „Jak se mu opovažujete poroučet, co má dělat?“

Prudence upírala oči na rozházené šicí potřeby a strachovala se, že přes snahu o podlézavost, ze které se jí zvedal žaludek, dnes večer neodvratně přijde o místo. A když se jí nepodaří obstarat si jiné, bude nucena vrátit se do Sussexu a znovu bydlet u strýce Stephen a tety Edith. Hrozné pomýšlení!

„Nic jiného si nezasloužím, vždyť jsem se postavil mezi dámu a její modistku,“ prohodil vévoda v dobrém rozpoložení a Prudence si ulehčeně oddychla. „Nejlíp udělám, když poslechnu.“

K jejímu úžasu si klekl vedle ní. Sledovala, jak narovnal převrácený košík a sáhl po krabičce se špendlíky. „Ne, sire,“ šeptla a s hrůzou si uvědomila vévodův záměr. „Neobtěžujte se.“

„Ujišťuji vás, že mi to nevadí.“

Protáhla jehlu hedvábím a vrhla po něm pohled. Zjistila, že ji upřeně sleduje. Jejich oči se střetly. Srdce jí bláznivě tlouklo a přestala šít.

Vévoda byl krásný. Stejně krásný jako podzimní ráno v Yorkshiru, kdy se bukové lesy promění v tisíc odstínů zlaté a dosud zelené louky zahalí stříbrná jinovatka. Zachytila jeho vůni, zemitý odér připomínající haldy rašeliny, kouřící lesní ohně a kořeněný jablečný mošt jejího dětství.

Pootevřela rty, naklonila se k němu a zhluboka se nadýchla. Usmál se na ni. Při pohledu na jeho lehce zdvižené koutky uvažovala, že jí možná čte myšlenky a směje se venkovské holce. Ale bylo jí to jedno. Voněl božsky.

Se zneklidňující otevřeností studoval stříbrnozelenýma očima její obličej, ale neodvrátila se. S lehkým úsměvem se naklonil blíž. Zápěstím se dotkl jejího kolene. Trhla sebou, nervózní nečekaným kontaktem, ale on jen vzal z podlahy nůžky a hodil je do košíku. Pak sklopil husté hnědé řasy a usmál se víc, odhalil nápadně rovné zuby, bílé jako jeho košile. „Pokračujte v šití, snažně vás prosím,“ zamumlal tak nahlas, aby to slyšela jen ona. „Jestli Alberta začne znovu kvílet, nevydržím to.“

Prudence potlačila smích, posbírala zakutálené špulky nití a silou vůle se soustředila na šití. S takovou mimořádnou mužností se však dosud takhle zblízka nesetkala a dál vévodu při práci po očku sledovala.

Všimla si, že má na sobě bezvadný oblek skvěle střižený podle poslední módy. Ostatní však svědčilo o nevšimavosti k módním trendům. Vlasy se ve světle plynových lamp zdály žlutohnědé a lesklé, s náznakem vln, které opovrhovaly jakýmkoli uhlazujícím vlasovým olejem. Byl hladce oholen, což sice neodpovídalo nejnovějším zásadám, zato však moudrému uvažování, jak soudila Prudence. Vousy by skryly jeho osobité rysy a výrazné čelisti a knír ubral na půvabu ústům a orlímu nosu. Pohlednějšího muže nikdy neviděla.

„Rhysi, co děláte na podlaze?“ přerušil Albertin veselý hlas Prudencino pozorování. „Nechápu, proč klečíte na kolenu a hrajete si před švadlenou na kavalíra.“

Za rozmarným tónem neomylně zazněla nedůtklivost a Prudence strnula. Prosebně na gentlemana pohlédla a sotva znatelně zavrtěla hlavou.

Netrpělivě odfrkl. Prudence netušila, zda kvůli ní či Albertě, ale vévoda zaklonil hlavu a pozorně si přeměřil dívku stojící

před ním. „Já že si hraji na kavalíra?“ protáhl s jistým náznakem pohrdání. „Zvláštní postřeh!“

„Tak co probůh děláte?“

Hodil do košíku další špulku nití a druhou rukou uchopil hedvábí. „Nahlížím vám pod spodničky, to je jasné!“ odvětil a o pár centimetrů povytáhl lem dívčiny šatů, čímž si vysloužil poplašené vzdychání přítomných dam. „Co jiného bych tu dělal!“

Lady Alberta vyjekla nadšeným překvapením a Prudence cítila, jak ji opouští napětí.

„Máte úžasné kotníky!“ dodal a kriticky přelétl očima zmíněné partie, aniž si všimal mumlání a upřených pohledů ostatních dam. „Vidím, že malá Alberta už dospěla!“

Dívka se hihňala, jak nejhlopěji uměla, ale Prudence její smích po předchozím ječení přinášel vítanou úlevu. Konečně byla s prací hotova. Sáhla pro nůžky a v okamžiku, kdy se ocitla blíž vévodovi, se naposledy nadechla jeho nádherné zemité vůně. „Děkuji, sire,“ šeptla a odstříhla nit.

„Rádo se stalo,“ zamumlal jí do ucha. „Bylo mi potěšením.“ Urovnal Albertinu sukni a napřímil se.

Prudence složila ruce. „Hotovo, milostpaní.“

„Konečně!“ Dívka se zavěsila do vévody a společně vyšli z přístěnku. Prudence se otočila a dívala se za nimi. Úleva, že se zbavila lady Alberty, se mísila se zklamáním, když vévoda zmizel z dohledu. Takového muže už zřejmě nikdy nepotká.

Zamyšleně pokrčila rameny a zabodla jehlu do jehelníku, který vévoda uložil zpátky do košíku. Pak vstala. Přiložila dlaň k zadům a protáhla rozbolavělé svaly. Přitom si všimla, jak na ni z blízké chodby mává Marie.

Její nejmilejší kamarádka Marie Martingaleová s ní sdílela byt a přes den pracovala v pekařství. Po večerech si přivydělávala vypomáháním na plesech, jako byl tento.

Prudence se rychle rozhlédla, vzala košík a přistoupila k přítelkyni, která stála v chodbě vedoucí do kuchyně a držela těžký stříbrný podnos.

„Kdo byl ten muž?“ zeptala se Marie.

„Vévoda.“

„Hloupost!“ namítla Marie nevěřičně. „Opravdu?“

Prudence přikývla. „Lady Alberta, dívka, které jsem spravovala šaty, o něm mluvila jako o vévodovi St. Cyres.“

„No, zdálo se, že s dvorností nedělá žádné *ciráty*,“ prohodila Marie a smála se podobnosti obou slov. „Na tvém místě bych neušila ani steh!“

„Šlo to ztěžka,“ přiznala Prudence s úsměvem, „ale poradila jsem si. Radost pohledět, že?“

„To bych řekla! Mělas vidět, jak ho sledovaly ostatní dámy, když ti pomáhal! A pak nahlédl té dívce pod sukně a všechny je pohoršil! Drzoun!“

Prudence zaplavilo příjemné chvění. Věděla, že se tak zachoval kvůli ní, a překvapilo ji, že se muž jeho postavení obtěžoval.

„Dotyčné dívce se jeho chování ani trochu nezamlouvalo!“ pokračovala Marie. „Celou dobu tě probodávala očima! Ale jemu to podle všeho bylo jedno!“ Přeshlápla a udělala obličej. „Bolí mě nohy!“

„To si umím představit! Celý večer běháš s podnosy do jídelny a zpátky!“

Mariin ztrápený výraz zmizel a její uličnická tvář se rozzářila širokým úsměvem. „Má to jisté výhody. Odebrala jsem si svůj podíl jídla.“ Zvedla téměř prázdný podnos. „Tyhle krabí sušenky jsou nevýslovně dobré!“

Prudence vzdychla. Ucítila neodbytný hlad a začaly se jí sbíhat sliny. „Nemluv tak! V posledních dnech jsem skoro nejedla!“

„Pořád se snažíš zhubnout, a ty pevné korzety, co nosíš! Trpím, jen když ti je zavazují! Nechápu, proč se tak týráš!“ Marie se rozhlédla, aby měla jistotu, že je nikdo nesleduje, a pak vzala z podnosu poslední tři sušenky a vložila je Prudence do dlaně. „Tady máš.“

Prudence v nesnesitelném pokušení rychle vsunula jednu do úst, znovu vzdychla a s upřímnou vděčností pohlédla na

kamarádku. „Nikdy jsem nejedla nic tak dobrého!“ zahuhlala s plnými ústy. „Jak to vypadá v kuchyni?“

Druhá dívka zvedla oči ke stropu. „Andre je hrozně výbušný člověk. Když není na podnosech všechno, jak má být, začne zuřit! Tihle francouzští kuchaři jsou všichni stejní. Samá nervozita, samá panika! A ostatní služebnictvo...“ Opovržlivě zasupěla. „Ať se propadnu, jestli Sally McDermottová není přelétavá holka! Věčně balí lokaje a práce si nevšímá!“

„Je to hrozná koketa!“ souhlasila Prudence. „Ale kdybych byla tak hezká jako ona, flirtovala bych také!“

„Sally McDermottová nezůstává jen u flirtování!“

„O tom my nevíme.“

Marie popuzeně zabručela. „Jsi příliš milá, Pru, v tom je tvůj problém. Myslíš si o každém jen to nejlepší, na každého jsi jako med, a sama se schovááš v koutě. Občas mi jdeš na nervy!“

Prudence nemohla neodpovědět. „Já nejsem milá! Kdykoli se podívám na Sally McDermottovou, mám chuť strhat jí z prázdné hlavy všechny světlé kadeře! Jí a té příšerné lady Albertě jakbysmet! Chtěla jsem ji bodnout jehlou do nohy, abys věděla!“ dodala a obě se rozesmály. „Já vůbec nejsem milá.“

„Ne? Na tvém místě bych nevydržela! S Andrem si poradím, protože jemu nevadí, když se k lidem chovám stejně jako oni ke mně. Po pravdě řečeno, je spíš rád. Ale ty ženské, pro které šiješ? Nepřežila bych ani den! Viděla jsem, jak ta holka nakopla košík a dovolovala si na tebe a tys šila dál a říkala: „Ano, milostpaní. Já tvrdím, žeš ji měla bodnout!“

„Buď ráda, že jsem to neudělala. Přišla bych o místo a pak bys platila celý nájem sama!“ Prudence pohlédla k oknu. Venku byla stále hluboká tma. „Ples už pomalu končí, ne?“

„Nejdříve za dvě hodiny. Jsou sotva tři.“

Mladá žena nad neradostnou zprávou svésila ramena. Vzrušení ze setkání s pohledným vévodou opadlo a znovu na ni dolehla únava.

Marie si ji starostlivě přeměřila. „Vypadáš naprosto vyčerpaně, Pru.“

„Jsem v pořádku. Je tu jen moc horko a z výparů plynových lamp mě bolí hlava.“

„Až ples skončí, vezmeme si domů drožku, co ty na to?“

Prudence zavrtěla hlavou. „Já domů nepojedu. Madam mi oznámila, že v sedm musím být v salonu. Musíme se připravit na skupinu australských dam, které chtějí šaty na ples pořádaný velvyslanectvím. Přijedou v devět, nemá smysl, abych se vracela do Holbornu.“

„Otrokyně madam Marceauové.“ Marie opřela prázdný podnos o stěnu a sáhla po Prudencině košíku. „Jdi chvíli na vzduch a vyčisti si hlavu. Já tě zastoupím.“

„To nemůžeš!“

„Ale můžu!“ Marie ohrnula nos a předstírala, že je dotčená. „Troufám si říci, že přišít knoflík nebo utržený lem dovedu. Možná ne tak dobře jako ty, ale...“

„Tak jsem to nemyslela. Někdo si všimne, že jsi zaujala moje místo.“

„Služky nebo švadleny si nikdo nevšímá,“ odvětila Marie bezstarostně. „Patříme k vybavení salonu, cožpak to nevíš?“

„Měla jsem na mysli madam. Ta to zjistí.“

Obě pohlédly na Prudencinu nadřizenou. Stála na protější straně přístěnku zády k nim a dohlížela na snažení švadleny, která opravovala roztrženou róbu lady Wallingfordové. Rodačka z Lambethu se s falešným francouzským přízvukem rozplývala nad markýzinou nádhernou postavou a elegantním účesem.

„Je příliš zaměstnaná pochlebováním, neboj se!“ konstatovala Marie.

„Nemůžeme riskovat. Přišly bychom o práci obě, a kdo by pak platil nájem!“ Prudence zavrtěla hlavou. „A kromě toho, kdybich si teď šla odpočinout, padla bych.“

Marie se zdráhavým přikývnutím pustila košík. „Dobře, ale po plese mě najdi. Vezmeme si drožku až na New Oxford Street.“

Kočí tě může vysadit před salonem a pak mě odvézt na Little Russell Street.“

„Dohodnuto. Pak za tebou zajdu do kuchyně. A Marie...“ zaváhala a pak rychle dodala: „Kdyby zbylo ještě pár sušenek...“

„Děvče!“ ozval se panovačný hlas poblíž a Prudence s Marií se otočily. Spatřily velmi statnou ženu upnutou v bleděmodrých šatech těsných tak, že vypadala jako jitrnice.

„Ano, madam?“ odpověděly obě současně a uctivě se uklonily.

Dotyčná si nasadila lorňon a upřela zrak na Prudence, jako by dívka byla nějaký obtížný hmyz. „Jste jedna ze švadlen madam Marceauové, ne?“ Nečekala na odpověď a netrpělivě na Prudence mávla rukou v bílé rukavičce. „Pojďte se mnou!“ nařídila. „Rozpáral se mi šev, potřebuje zašít. A dobře uděláte, když si pospíšíte! Nemám čas celou noc.“

Přítelkyně si vyměnily pohledy.

„Ano, madam,“ zahuhlala Prudence, a když žena odplula, obrátila se s úšklebkem k Marii. „Rozmyslela jsem si to. Zastup mě.“

„Pozdě!“ odvětila Marie a zamrkala. „Propásla jsi příležitost, drahoušku! Ale vyšetřím pro tebe co nejvíc krabíků sušenek.“ Odkráčela do kuchyně a zanechala Prudence, aby zašila jitrnicovou lady zpět do jejích šatů.

Ples skončil až za dvě a půl hodiny, jak Marie předpověděla. Když hosté odcházeli a Prudence se vydala najít Marii, svítalo. V kuchyni však našla kamarádku ještě plně zaměstnanou povinnostmi.

„Počkám na tebe v průchodu!“ oznámila Prudence a sňala svůj plášť z háčků umístěných v řadě vedle dveří do kuchyně. „Potřebuji na vzduch.“

„Dobře!“ zavolala Marie. „Budu tam za pár minut!“

Prudence si oblékla plášť a cestou po chodbě ke vchodu pro služebnictvo si zapínala knoflíky. Otevřela a vyšla. Vděčně se na-

dechla svěžího ranního vzduchu a po dusném horku a odpor-
ných plynových výparech jej nadšeně vychutnávala. Vykročila
uličkou, rozhodnutá procházet jí sem a tam, dokud Marie ne-
přijde, ale téměř okamžitě se zarazila.

V zadním rohu na konci průchodu zahlédla dvojici. Muž stál
sice zády k ní a bránil jí ve výhledu, ale bylo zřejmé, že jde o mi-
lostnou schůzku. Prudence se pohoršeně obrátila k odchodu, ale
ženin hlas ji zarazil.

„Ne, sire! Ne!“

Z hlasu zněl zuřivý protest a strach, kterému každá žena oka-
mžitě porozumí. Prudence si uvědomila, že se předtím mylila.
Obrátila se. Spatřila, jak muž popadl nešťastnici za zápěstí a při-
tiskl je ke zdi nad její hlavou.

„Ne, sire, prosím, pusťte mě!“ vzlykala žena a snažila se vy-
prostit. „Nechte mě jít.“

„Nedělej scény, holčičko! Pak dostaneš pár drobných!“ Jed-
nou rukou jí držel zápěstí, druhou se snažil vysoukat sukně.

Prudence se srdcem v hrdle vykročila vpřed, ale než ušla pár
kroků, kdosi ji odstrčil. Vzhlédla a uviděla krásného vévodu,
který večer sbíral její šicí potřeby. „Zůstaňte, kde jste!“ zamum-
lal, když ji míjel. „Držte se stranou!“

Ulehčeně vydechla a sledovala, jak vévoda rázuje k zápasící
dvojici. Bez okolků popadl muže, mrštil jím stranou a odhalil
tak vzlykající ženu v rohu.

Sally McDermottovou.

Prudence překvapeně zalapala po dechu, ale sotva zazname-
nala dívčinu totožnost, Sally uskočila a vévoda prudce obrátil
druhého muže obličejem k sobě.

„St. Cyres?“ vykřikl překvapeně provinilec. „Zbláznil jste se?
Co to sakra děláte?“

„Zdá se, že zachraňuji slečnu, která se dostala do nesnází.“

„Cože?“ Druhý muž trhl rameny, jako kdyby se chtěl vévodo-
vi vyvléknout. „Vždyť je to pomocnice z kuchyně!“

„Pomocnice, která řekla ne, Northcote!“

„A záleží na tom?“

Prudence si nebyla jistá, jestli vévodu rozzuřila tato otázka nebo následující smích. V každém případě praštil mužem, jehož oslovoval Northcote, o zeď. „Mně ano!“ prohlásil a udeřil ho pěstí do brady.

Northcotovi poskočila hlava na stranu, ale St. Cyres se nezdál být spokojen. Uštědřil druhému dalších pár ran, aniž mu dal možnost odvety. Když konečně přestal, Northcote se zhroutil a zůstal bezvládně ležet na dlažbě.

St. Cyres ho chvíli sledoval, jako kdyby chtěl mít jistotu, že je dotyčný důkladně zneškodněn. Pak odvrátil pozornost a v tu chvíli se mu Sally vrhla do náruče.

„Ach, sire, děkuji, sire!“ vykřikovala a tiskla se mu ke krku. „Děkuji vám!“

Dveře za Prudencinými zády se otevřely a zarachotily o cihlovou stěnu budovy. „Mám hotovo, Pru!“ spustila Marie zvesela a vykročila do průchodu. „Jdeme, než budou všechny drožky – jejda!“

Zarazila se a spočinula pohledem na muži ležícím v bezvědomí na zemi a na Sally McDermottové vzlykající do košile galantního vévody.

„Co se to tu děje?“

Prudence neodpověděla. Přešla průchodem a stiskla Sally paži. „Nestalo se ti nic? Jak ti můžeme pomoci?“

„Nijak,“ zahuhlala Sally z hlubin vévodovy košile. „Budu v pořádku.“ Setřásla Prudencinu ruku, zvedla hlavu a pohlédla na svého zachránce. „Ráda bych se na chvíli posadila.“

„Jistě.“ St. Cyres se rozhlédl, pak se jemně vyprostil z jejího objetí a sáhl na hromadu odpadu pro velkou dřevěnou bednu. Svlékl si sako a položil je navrch. „Bude to takhle stačit? A ke všemu dnes průchody nejsou vybavené nábytkem!“

Sally se nejistě zasmála, usedla a vzala jeho ruku do dlaní. „Děkuji, sire,“ opakovala a svírala jeho ruku, jako by to bylo záchranné lano.

Vévoda pohlédl na Prudence. „Nejlépe uděláte, když s přítelkyní půjdete domů,“ vybídl ji. „Po všem Albertinu sekýrování jste určitě vyčerpaná!“ dodal s úsměvem „A venku je sychravo. Jestli budete otálet, nachladíte se.“

Je chladno? uvažovala Prudence. Těžko říci, protože úsměv tohoto muže ji celou prohrál. „Jste velmi laskav, ale...“

„Já zajistím, aby se děvče dostalo bezpečně domů,“ ujistil ji, jako by věděl, s jakou obavou se chystala přijít. „Nemusíte mít strach.“

„Děkuji.“ Ucítila, jak ji Marie tahá za plášť. Obrátila se a kráčela za kamarádkou na ulici. Věděla, že víc udělat nemohou. Na rohu však neovládla touhu naposledy spatřit vévodu. Ohlédla se a uviděla, jak postává nad Sally se starostlivým výrazem pravého gentlemana.

Je báječný, pomyslela si. Odvážný, pozorný a naprosto úžasný!

Klesl už hodně nízko, přemítal, když spí se služkami.

Rhys de Winter sklouzl dlaní po nahém zadečku Sally McDermottové a napadlo ho, že svedení pomocné kuchyňské síly pouhých pár minut nato, co ji zachránil, by u většiny mužů vyvolalo záchvat výčitek svědomí, přinejmenším poté, co ukojili chtíč. Rhys však žádnými takovými nepříjemnými myšlenkami netrpěl. Když se mu třešnička svezla do klína – přesněji řečeno schoulila do náručí –, byl by blázen, aby nevyužil příležitosti. On ovšem blázen nebyl a ze Sally se vyklubala velmi chutná třešnička.

Což je s podivem, vezme-li v úvahu, že na ni v první chvíli ani nepomyslel. Původně pokukoval po rozkošné tmavovlasé švadlence. Ta oplývala bujnými křivkami přesně podle jeho gusta, a když viděl, jak Alberta kopla do košíku, naskytla se mu příležitost pro bližší, mnohem důkladnější prohlídku. S potěšením zjistil, že má dokonalou pleť, půvabné hnědé oči a vlasy jí svěže voní levandulí, kterou má odjakživa rád. Stačil však oka-

mžik a nezbylo mu než myšlenku na jakékoli milostné avantýry s ní zapudit. Její velké mírné oči k němu vzhlížely, jako by byl pánem zeměkoule, a to jen proto, že vrátil do košíku pár špulek nití, ale při pouhém doteku jeho ruky polekaně vyskočila, z čehož neomylně usoudil, že tahle švadlenka je nevinná jako batole. A nevinnost ho nikdy příliš neokouzlovala.

A dobře, že tak, říkal si. Na ples nešel běhat za sukněmi, ale aby ulovil dědičku. Do sálu se vrátil s Albertou, jednou z nejbohatších dědiček v Británii, a po zbytek večera byl hodným chlapcem, který dělá vše pro to, aby budil zdání, že je počestný, zodpovědný a myslí na ženění. Hlavně před jejím otcem.

Přetočil se na záda a pozoroval malované andílky a zlacené stropní lišty nad hlavou. Proboha, Milbray má příšerný vkus, pomyslel si. Šeredně vyzdobený dům zapůjčený na sezonu od bývalého kamaráda ze školy však byl i tak lepší než nic. Alešpoň stál na dobré adrese. Možná nemá ani vindru, ale je přece jen vévodou, a jestli si chce najít dědičku, se kterou by se oženil, musí si držet sídlo hodné jeho postavení.

Alberta vlastní jmění, které ho může vytáhnout z bahna dluhů, ale pár hodin v její přítomnosti ho zbavilo jakýchkoli úvah o sňatku s ní. Neměl v úmyslu dostat se do pekla dřív než po smrti.

Lady Alberta Denvilleová se sice ukázala být nevhodným řešením, ale na závěr večera si nemohl stěžovat. Po skončení plesu se návštěvníci jako vždy tlačili venku a čekali na kočáry, a Rhys, unavený postáváním uprostřed těsného davu, zmizel zadem s tím, že si přivolá kočár ze stájí sám. A přitom zakončil poněkud neuspokojivý večer velmi uspokojivým způsobem.

Obrátil se a pohlédl na nahou ženu ležící vedle něj na bříše, s hlavou opřenou o založené ruce.

Ano, klesl hluboko, když si nemůže dovolit víc než služku nebo švadlenu, která vezme zavděk pár drobnými. Jenomže pouliční běhny se mu nezamlouvaly a o vydržování milenky nemohlo být řeči. Konkrétně tento luxus už si nemůže dovolit

nějakou dobu a neblahé okolnosti se zřejmě v nejbližší době nezmění. Do Británie se sice vrátil teprve před třemi dny, ale každá děvka, která stála za řeč, už dávno věděla, že čerstvý vévoda ze St. Cyres není schopen dát dohromady finance na vlastní domácnost, natož aby nějaké poskytl jí.

Sally se protáhla, zvedla hlavu a zachytila jeho pohled. Usmála se ze záplavy vlasů barvy pšenice a Rhyse znovu přepadla touha. Oplatil jí sobě vlastním hříšným úsměvem, převalil se na bok, vtiskl jí polibek na rameno a vsunul ruku mezi stehna.

„Rád bys nášup, vid?“ Usmála se od ucha k uchu. „Nenasyto!“

„Mám hlad jako vlk!“ přisvědčil a stiskl jí rameno. Zahihňala se a Rhys vsunul ruku hlouběji. Shledal výsledek průzkumu uspokojivým a vklouzl jí volnou paží pod břicho.

„Dobře, dobře, poskytnu ti přídavek,“ zamumlala a její tělo okamžitě zareagovalo na vévodovo dobývání. „Ale jen proto, žeš mě zachránil!“

Nadzvedl její boky a vzal si, co mu nabízela. Jaké štěstí, že je takový kavalír, říkal si v duchu.

2

*Zadlužení vévodové nyní k dostání pod cenou!
Dědičky, co nabízíte?*

The Social Gazette, 1894

Probudil ho rachot uhláku. Převalil se na břicho, zakryl si hlavu polštářem a proklínal efektivnost každodenního chodu anglické domácnosti. V Itálii by sluhu ani nenapadlo rušit gentlemana při odpočinku, dokud slunce nepostoupí na západní stranu obzoru. V Anglii člověka takové štěstí nepotká.

Vystrčil hlavu zpod pokrývky a u krbu spatřil výmluvné šedé proužkované šaty, bílou zástěru a čepec. Jen nanejvýš netečná služebná si mohla nevšimnout, že v posteli leží dva lidé, a s hezkým děvčetem po boku sotva potřeboval teplo ohně, ale Rhys zůstal klidný. Mluvit mu v bezbožných osm ráno připadalo příliš obtížné, zvláště když usnul před slabou hodinou.

Podruhé ho probudil jeho komorník, sluha, který by se měl vyznat mnohem lépe.

„Fane,“ zahuhlal a setřásl mužovu dlaň ze svého ramene, „jestli okamžitě neodkráčíte z mého pokoje, máte padáka!“